

регулювання їх діяльності. Відповідно, можна виділити основні напрями удосконалення та розвитку ринку спільного інвестування в Україні, а саме:

- забезпечення прозорого та якісного регулювання фондового ринку, через прийняття законодавчо закріплених норм та нормативів у сфері спільного інвестування, які нададуть рівні можливості розвитку та діяльності усім учасникам даного ринку;
- підвищення рівня корпоративної культури ІСІ за рахунок впровадження сучасних систем управління;
- вирішення проблеми розробки загального механізму формування інвестиційного портфеля ІСІ відповідно до їх класифікаційних ознак;
- лібералізація структури активів інвестиційних фондів;
- проведення компанії популяризації ІСІ через інформування населення про можливості даних фондів [1].

Список використаних джерел:

1. Змієнко М. О. Інститути спільного інвестування: сутність, сучасний стан, проблеми та перспективи / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ela.kpi.ua/bitstream/123456789/4693/1/28.pdf>
2. Квартальні та річні огляди ринку ІСІ / [Електронний ресурс]. Українська Асоціація Інвестиційного Бізнесу. – Режим доступу: http://www.uaib.com.ua/analituaib/publ_ici_quart.html
3. Науменкова С.В., Перконос П.П. Особливості діяльності зі спільного інвестування в Україні // Економіка. Проблеми економічного становлення. – 2011. – № 1. – С. 119-128
4. Основні показники діяльності банків України / [Електронний ресурс]. Національний банк України. – Режим доступу: http://www.bank.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=36807&cat_id=36798
5. Про інститути спільного інвестування: Закон України від 05.07.2012 № 5080-VI / [Електронний ресурс]. Верховна Рада України. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/5080-17>
6. Ринок небанківських фінансових послуг / [Електронний ресурс]. Національне рейтингове агентство «Рюрік». – Режим доступу: <http://rurik.com.ua/our-research/branch-reviews/1191>

Соловаров А.В.

магістр,

Харківський інститут банківської справи

Української академії банківської справи Національного банку України

ПРОЦЕНТНА ПОЛІТИКА БАНКІВ

Одним з найважливіших аспектів управління банківською діяльністю є процентна політика. Впевненість у рівні валютного курсу, темпах інфляції та облікової ставки НБУ дає можливість застосовувати основні підходи до формування процентної політики. Значна увага приділяється співвідношенню залучених та наданих ресурсів за строками та відсотковим ставкам. Таким чином, розробляючи процентну політику, банки прагнуть

отримати не стільки спекулятивний короткостроковий прибуток, скільки сформувати вагому ресурсну базу для подальшої діяльності, розробляти плани на довгостроковий період.

Питання процентної політики є одним з актуальних, оскільки, зважаючи на постійні коливання валютного курсу, норм резервування та облікової ставки НБУ, банки повинні розробити найбільш оптимальну процентну політику.

Банки самостійно визначають рівень процентних ставок, з огляду на вплив цілого ряду чинників: співвідношення попиту і пропозиції на фінансових ринках, державне регулювання рівня процентних ставок, темпи інфляції, конкуренцію в банківській сфері, прибутковість банку, термін і розмір наданих (залучених) коштів, ступінь ризику, тип банку, його розмір та інші.

Одним з найважливіших чинників, які впливають на процентну політику банків є норми обов'язкових резервів. Очевидно, що норми резервних вимог НБУ мають не скільки прямий, скільки непрямий вплив на процентну політику банків, тому що банки формують свої депозитні і кредитні портфелі з урахуванням норм відрахувань, установлених НБУ.

При розгляді питання встановлення процентних ставок за депозитами населенню варто враховувати, що заощадження населення – це лише частина залучених кредитних ресурсів, отже, будь-яка зміна процентних ставок за депозитами призведе до зміни вартості кредиту.

З огляду на вплив вищезгаданих чинників, банк самостійно визначає рівень процентних ставок, який дозволяє забезпечувати рентабельність його роботи і конкурентоспроможність на ринку банківських операцій і послуг.

Ефективність роботи банку багато в чому залежить від того, наскільки ефективна його процентна політика, яку на практиці звичайно розглядають із погляду максимізації його прибутків. Це може бути досягнуто різноманітними способами, у тому числі: шляхом розвитку й удосконалювання існуючих форм і методів отримання процента; шляхом збільшення обсягу одержуваних процентних прибутків за рахунок розширення кола виконуваних банком операцій.

Доцільно розробити методики визначення процентних ставок з урахуванням офіційного рівня інфляції, при цьому можна використовувати досвід зарубіжних країн. Зокрема, для запобігання втрат від інфляції широко використовуються плаваючі процентні ставки.

Таким чином, підвищення ефективності процентної політики пов'язано з удосконалюванням уже існуючих форм отримання процентів, із збільшенням обсягу виконуваних банками операцій, а також пристосуванням до політики НБУ.

Список використаних джерел:

1. Кручок С. Кредитна ставка як індикатор кредитних ризиків // Банківська справа. – 2002. – № 1.
2. Журавльов В. Економічні межі попиту та пропозиції кредитних ресурсів // Банківська справа. – 2002. – № 3.
3. Мещеряков А.А. Організаційно-технологічні аспекти підвищення ефективності функціонування комерційного банку: Монографія. – К.: Наук. світ, 2006. – 347 с.